

Joan Gómez Pallarès | El vol del xoriguer

Fa anys que volto per Bellaterra. Amb parèntesis llargs i moltes anades i tornades hi sóc des de 1978. M'hi he passejat des dels temps de les vagues d'autobusos, en què ens feien anar a peu, bé des de Cerdanyola (gairebé a cinc quilòmetres), bé des de Bellaterra (a un quilòmetre llarg). L'he vist créixer i créixer i, més del que voldria, n'he vist desaparèixer arbres i espais verds. A pesar de tot, m'agrada veure i sentir la nostra universitat com, potser, l'única de tot el país on ciència, ensenyament i convivència amb la natura són possibles.

M'agrada treballar a Bellaterra per diferents raons, però n'hi ha una que m'agrada especialment. Surto al matí de la part més sorollosa i contaminada de Barcelona (al bell mig de l'Eixample) i, en poc més de trenta minuts, em planto al campus. Hi arribo sempre molt d'hora i amb una mica de sort, veig com surt el sol entre pins i pollancrees. Em quedo una estona en silenci, respiro profundament, penso una mica en el dia que m'espera i, de cop i volta, sento la trencadissa del piular dels ocells. M'agrada treballar a Bellaterra perquè té preparades un munt de sorpreses.

Sempre hi han estat però anem tan enfeinats i encaboriats que hem perdut la capacitat de fixar-nos-hi i treure'n profit. La que més m'agrada és que hi notes el pas de les estacions amb una intensitat diferent a la de la ciutat. Abans era més evident i llampant, sí. Eren els temps del Mas Miró (avui l'Escola de Postgrau, curiosament orientada cap a l'est), amb masovers que conreaven blat i espelta, que pasturaven ramats de bous, vaques i vedells i on s'hi feia, fins i tot, raïm! El Mas va ser incorporat a la UAB però el suau turó des del qual dominava el territori de la Vall Moronta és, avui encara, un lloc de privilegi per veure com els dies passen i les estacions canvien.

L'altre lloc és la torre on el pintor Joan Vila-Puig va passar els darrers anys de la seva vida (hi morí el 1963). Si l'entrada principal del mas mira cap a l'est, la terrassa del pintor (en el camí de l'estació de Bellaterra dels "catalans" cap al campus), ho fa cap al sud.

Abans era més evident, sí, però avui, des d'aquestes dues talaies, i també pels camins del campus, encara pots sentir tallarols de cap-negre o mallerengues carboneres.

Pots entrar als concerts de caderneres i merles. Pots veure els exercicis corals dels tudons. Et pots estremir amb les garses i meravellar-te, en canvi, amb l'ombra dels gaigs. Veuràs passejar puputs i cures blanques i t'enlluernarà el picot verd. El color dels castanyers a la tardor, l'aparició de les mimoses (que anuncien que el fred més viu comença a morir) i els cirerers en flor formen part d'aquesta traïmoia.

I, quan no te n'adonis, tornaràs a sentir el xiscle del primer falciot i el cant dels abellerols sobre Bellaterra. El bon temps i les mates de ginesta, de farigola, de romaní, de sàlvia i de menta saluden el vol elèctric del xoriguer. Sí, m'agrada "treballar" a Bellaterra. •

